

Słodki smak dla Boga

***Kluczowy werset: "Wnętrznosci jego i nogi obmyje w wodzie, a kapłan spali wszystko na ołtarzu jako ofiarę całopalną, ofiarę ognistą o wonnej wonności dla Pana".
-Księga Kapłańska 1 werset 9***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Księga Kapłańska 1 wersety od 1 do 17***

Symbolika zapachu jest używana w Piśmie Świętym do przekazywania myśli o poświęceniu i oddaniu. W Liście do Efezjan 5 werset 2 apostoł mówi: "Postępujcie w miłości, jak i Chrystus umiłował nas i samego siebie wydał za nas na ofiarę Bogu ku wdzięcznej wonności". Poprzez ten język Paweł przenosi nasze umysły z powrotem do usług Przybytku Izraela, gdzie w związku z jego ceremoniami, kadzidło było spalane na złotym ołtarzu w Świętym Przedziale, którego zapach przenikał poza drugą zasłonę do Miejsca Najświętszego. Instrukcje dotyczące tego aktu stwierdzały, że ma to być "kadzidło wieczyste przed

Panem przez pokolenia wasze". Wyjścia 30 wersety od 1 do 8

Wytyczne dotyczące służby w Przybytku były bardzo dokładne. W Dniu Pojednania Aaron, najwyższy kapłan Izraela, wnosił krew ofiar za grzech do Miejsca Najświętszego, aby pokropić Ubłagalnię. Przedtem jednak konieczne było spalenie kadzidła na złotym ołtarzu, aby jego dym i zapach przeniknęły do Miejsca Najświętszego, zanim Aaron przejdzie pod zasłoną. Gdyby tego nie uczyniono, umarłby, wchodząc do Miejsca Najświętszego. (Kapłańska 16 wersety od 11 do 14). Dym i zapach palącego się kadzidła był dowodem na to, że dzieło ofiarne zostało właściwie przeprowadzone i było możliwe do przyjęcia przez Boga.

Ofiary ze zwierząt, które były spalane na ołtarzu bez kości, były również uważane za "słodką wonność dla Pana", jak pokazano w naszym kluczowym wersecie i jego kontekście. (Kapłańska 1 wersety od 5 do 9). Ofiary mięsne lub zbożowe, spalane na ołtarzu zgodnie z instrukcjami Pana, były podobnie uważane za "słodką wonność". Kapłańska 2 wersety od 1 do 9

Poprzednie ceremonie Izraela, które były uważane za "słodką woń", na różne sposoby wskazywały na

służbę, posłuszeństwo i ofiarę Jezusa, które wzniosły się do Boga jako "słodka woń". (Efezjan 5 werset 2). Poświęceni naśladowcy Mistrza są również zaproszeni do poświęcenia i chrztu w śmierć Jezusa. (Rzymian 12 werset 1; Rzymian 6 wersety 3 i 4). Dzieło poświęcenia chrześcijanina jest szczególnie ukierunkowane na innych członków "ciała Chrystusa". 1 Koryntian 12 wersety od 12 do 14 i 27

W Liście do Filipian 4 werset 18 Apostoł Paweł, nawiązując do dowodów poświęcenia ze strony kościoła w Filippi, który wysłał mu dar podczas pobytu w więzieniu w Rzymie, odnosi się do niego jako do "wonności słodkiej, ofiary przyjemnej, miłej Bogu". Mamy tu autorytet samego Pawła w stosowaniu lekcji z Przybytku Izraela do Kościoła. Co więcej, pokazuje to, że Bóg sprawdza szczerość naszego oddania się Jemu poprzez szczerość naszego poświęcenia i służby względem siebie nawzajem.

Symbolika zmysłu powonienia powinna pomóc nam w rozróżnieniu między prawdziwym oddaniem Bogu a jedynie gołosłownymi deklaracjami. Tam, gdzie nie wyczuwamy "zapachu" poświęcenia, możemy się

zastanawiać, jak głęboko Prawda opanowała nasze życie duchowe. Nasza wizja Prawdy powinna ujawniać przywilej poświęcenia i służby na rzecz innych, a nasze serce oddane Panu powinno sprawić, że szybko złożymy nasze życie, aby inni mogli być błogosławieni. W ten sposób słodki zapach naszego oddania będzie silny. Jana 15 werset 13; 1 Jana 4 wersety od 7 do 11